

מסורת הש"ס

(א) נלקח כהן, (ב) שם
(ג) נלקחן כ: מט.
(ד) עירובין מג: (ה) שם
תוס' עירובין מג: ד"ה
האי חנא וכו' מביא דלא
ספרי' דהכא, (ו) שם
תוס' לעיל ב: ד"ה
הקוקר, (ז) כ"ח לת. כ"ב
ח: (ח) כ"ח שם, (ט) נלקח
כהן, י' נדרים מה.
(י) שם ד"ה, (ל) וע' שם
לכ' בתוס' י"ד.

תורה אור השלם

ו. ונכבשה הארץ לפני
י' ואחר תשבו והייתם
נקיים מ' ומישראל
והייתה הארץ הזאת
לכם לאחזה לפני י'
במדבר לב כג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה טהורות
וכי שיעור לאנשי ביתו של
סבן דשמא כלל ומיכת
כדי נמחק: (ב) תוס' ד"ה
מאי לאו וכי ומימן התם
נבי מלאכה ליכא חשד כלל:

גליון הש"ס

נח' אמר ר"ש משמיה
דרבא לא לבקרי. כעין זה
תענית י"ח ע"א מנחות
ל"ב ע"א:

מוסף רש"י

[illegible]

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

וְנִימָא הַלְכָּה כִּר' מֵאִיר.
כוותיה דתנן כל שעה שמותר
דמשמע כשאני מותר לאכול
חמש דאינו אוכל ומאכיל אלא

רָבֵן גַּמְלִיאֵל אָמַר מְבִרֵיעַ הוּא. וְקָשָׁה לְרַבִּי דְלִימָא הֵלְכָה כְּרִגָּה
דְּקָמָה לֵן מִנָּה יוֹחִיטֵיהּ בִּפְלִי כֹל שַׁעַר (וְקָמָן בֵּל). מִדְּמִקְטָנָה מוֹתֵר
וְאִפְסִי אִם מִסְפָּקִים לֵי אִם יֵשׁ לְבָרְכָא בְּשֵׁנוֹן מוֹתֵר אִם לֹא מִמִּי
יִימָא הֵלְכָה כְּרִי כְרִבֵּן גַּמְלִיאֵל דְּמָמָה נִפְשָׁן הֵיכִי דַּבֵּל שַׁעַר
כַּד מִיִּיבִיחַ אִתּוּ וְיִיִל דְּלֹא־נִשְׁכִּית
אִימָא סְמִין וְדִין הִכְרַעָה אִפְרָם
בְּסוֹף פְּרִקוֹן בִּרְגֵי:

ושורפין תרומות שטאות
ותלויות וטהורות.

אפילו אם נאמר לאקור לשרף
טבורות משום דמבי (במדרג יח)
את שמירת תרומותיה כמו שאמר
לעמאס הכה שר' אע"י דמלאו
בציוול בעלמא סגי ואין צריך
לשורפה מכל מקום כיון דסופה
ליאכל וילך לאיזיד שרי לשורפה
כמו לטמאות דשרי ר' מאיר בן
פירקן לשרוף טמא עם הטמאה:
ובשיריין טמא שתי סעודות.

וכו"ש בחולין שאוכלין
 מרובין דמשיירין כדמשמע בתוספתא:
מאי לאו אנבריה? להי' משמע
 לנכנס דאי לישראל יפקול
 לנפשיה כדפרקי' אבי' כמקמי.
 יירושלמי גרס לא ומוכרה בבית דין
 שבוק משמע אע"פ שנתן לו רשות רבי
 שהיה אב"ד למכור אפי' הכי וכו"
 רבי בשעת מוכרה כד לשמוע א"ר
 מ"ס מאלמנה דמוכרת לאחרים שלא
 בצ"ד וצ"ד יכולה לעכב אפילו
 לעצמה דלמך בכחיות (ד' נח. וסא)
 אלמנה שמה לעצמה לא עשה
 ולא כלום דלמך מאן ס"ל שיש משמע
 דבבית דין יכולה לשום וקאמרין
 ונני הוה הוא גברא דאפקידו גביה
 כסחא דיתמי אול שמה לנפשיה
 לטוב איקרי אמר להי' מאן ס"ל שיש
 וי"ל דמוכרת שלא בבית דין משום
 חינה וגבי כסחא דיתמי דיכול
 לעכב לעצמו היינו דוקא דביעבד
 א"ר גבי יתמי בית דין עמלן הוה
 מהפיקיה ולכן יכול לעכב עצמו
 על פיהם אבל פקדון של אחרים לא
 והא דלמך באלו מילואות (ב"מ נח.)
 שם דמיה ומתקין (ו) גבי מיליה הוה
 ליכא חשד שהרי הוא ממכר אבדיה:
 כדדי

ואין פורטין לעצמן גבאי
 ואין מוכרין לעצמן משום
 ליה רב אדא בר מתנה
 כרבי יהודה אמר רב יוסף
 המפקיד פירות אצל חבירו
 רב"ד מפני השבת אבידה
 חנה א"ר יוחנן ולא שנו אלא
 בכדי

הוא הן לעשות כעבודות שבת ויטור
תרומה: לא לנער. הא דקבשו כמותו
ועבר שבת נקלשה עשר אלל בשיו
וחת של עור: ונקלשו עבדים. והיה
מקום. שחא יבא ויכיל בעליו: חמישי.
בי מאיר והבי קאמר ליה אי שהיתו
וח וילין בשוק אחרי שטותן לו רשות
חמישי. מחלל לחם ומיני מאכל שגויין
ח תלמודו ולאחר זמן כשהיה מחליף
ממנו שאחד: אכורין. נחסרין והולכין:
בבלי

בתוך הַיָּמִים הַהֵם בְּנִילוּיָהּ הָיָה קָא וְהַחֲרִיב
בְּעַלְמָא הָיָה דְּחָזָא קָא מִשְׁמַע לָן אִמְרֵי רַב
נַחֲמָן אִמְרֵי רַב הִלְכָּה כְּרַבִּי יְהוּדָה אִמְרֵי לִיָּה
וְכֵּבֶר אִמְרֵי נַחֲמָן וְיִצְחָק מִר הִלְכָּה כְּרַבִּי מֵאִיר
דְּסַתָּם לָן תָּנָא כּוּוּתִיָּה דְּתַנּוּ ^אכָּל שְׁעָה
שְׁמוּתָא לֵאכּוּל מֵאִכּוּל הָהִיא לֹאֻ סַתְמָא
הָיָה מִשּׁוּם דְּקִשְׁיָא ^במִוְתֵּר וְיִצְחָק מִר הִלְכָּה
כְּרַבִּי נִמְלִיאֵל דְּהוּה לִיָּה מְכַרְעִי א"ל רַבִּי
נִמְלִיאֵל לֹאֻ מְכַרְעִי הָיָה מְטַע דְּנִפְשִׁיָּה קִאֲמֵר
וְיֹאבִיעִי אִימָר רַב דֹּאֲמֵר כִּי הָאִי תָנָא ^גדְּתַנּוּ
אַרְבַּעַה עָשָׂר שָׁחַל לְהִיּוֹת שִׁבְעַת מְבַעְרִין
אֵת הַכָּל מִלְּפָנֵי הַשֶּׁבַת וְשׁוֹרְפִין תְּרוּמוֹת
מִמַּאֲוֹת תְּלוּיֹת וְטַהוֹרִין וּמִשְׁיִירִין מִן הַטַּהוֹרִין
מִזְוִין שְׁתֵּי סַעֲוֹדֹת כְּדִי לֵאכּוּל עַד ד' שְׁעוֹת
דְּבִרִי רַבִּי אֲלֵעָזָר בֶּן יְהוּדָה אִישׁ בְּרִתּוֹתָא
שֶׁאֲמַר מִשּׁוּם ר' יְהוֹשֻׁעַ אֲמַר לוֹ טַהוֹרוֹת לָן
יִשְׁרַפּוּ שְׁמָא וְיִצְחָק אֲמַר אֲוֹכְלִין אֲמַר לֹאֻ
כְּכֹר בְּקִשּׁוֹ וְלֹאֻ מִצְאֻ אֲמַר לוֹ שְׁמָא חֲמִין
לְחֻמָּה לָנוֹ אֲמַר לֵהֶם לְדִבְרִים אֵף תְּלוּיֹת
לֹא יִשְׁרַפּוּ שְׁמָא יָכָא אֱלִיהֶם וְיִטְהַרֵם אֲמַר
לוֹ ^דכְּכֹר מִוְּבַחַת לָהֶן לְיִשְׂרָאֵל שְׁאִין אֱלִיהֶם
בָּא ^הלֹא בְּעִרְבֵי שִׁבְתוֹת וְלֹא בְּעִרְבֵי יָמִים
טוֹבִים מִפְּנֵי הַטּוֹרָה אֲמַר לוֹ זֶוּ מִשֶּׁם עַד
שִׁבְעֻתֵּי הִלְכָּה כְּרַבִּי אֲלֵעָזָר בֶּן יְהוּדָה אִישׁ
בְּרִתּוֹתָא שֶׁאֲמַר מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מָאִי לֹאֻ
אֲפִילוּ לֵאכּוּל ^ואֲמַר רַב פַּפָּא מִשְׁמִיָּה דְּרַבָּא
לֵבָעַר וְאֵף ר' סַבְרָ לֵהֵא דְּרַב נַחֲמָן דֹּאֲמֵר
רַבִּין בֶּר רַב אֲדָא מְעַשָּׂה בְּאֶדָם אֶחָד
שֶׁהִפְקִיד דִּי־סָקִיא מִלֵּאָה חֲמִין אֲצֵל יוֹחָנָן
וְהִקְוָה וְנִקְבֹּה עַכְבְּרִי וְהִיָּה חֲמִין מְבַבְּצִין
וְיִוָּצֵא וְבֹא לְפָנֵי רַבִּי שְׁעָה רִאשׁוֹנָה אֲמַר לוֹ
הַמֶּתֶן שֵׁנִיָּה אֲמַר לוֹ הַמֶּתֶן שְׁלִישִׁית אֲמַר
לוֹ הַמֶּתֶן רִבְעִיתָא אֲמַר לוֹ הַמֶּתֶן מִשִּׁית א"ל
יָצָא וּמוֹכִיר בְּשׁוּק מָאִי לֹאֻ ^זלְנִכְרִישִׁיָּה כְּרַבִּי
יְהוּדָה אֲמַר רַב יוֹסֵף לֹא לְיִשְׂרָאֵל כְּרַבִּי
מֵאִיר אֲמַר לִיָּה אֲבִי אִי לְיִשְׂרָאֵל נִישְׁקָל
לְנִפְשִׁיָּה מִשּׁוּם חֲשָׁדָא דְּתַנּוּ יָגְבֵּאי צִדְקָה

שואן להם עניים לחלק פורטין לאחריהם
תמחו שאן להם עניים לחלק מוכרין לאח
שנאמר 'והייתם נקיים מה' ומישראל אמ
לרב יוסף בפירוש אמרת לן צא ומוכרן לנוכ
בכמא אולא הא שמעתא דרבי כרשב"ג **"אמר**
אפילו הן אבודין לא ינע בהן רשב"ג אומר כ
אמר ליה אביי ולא איתמר עלה אמר רבה בר
היום ערב שבת ולמחר ערב יום טוב: מפני העושה.
כמוהו ואף כמה שקבע ומן האמילה עד ד' שעות ואפי
יו חלקין עליו שלא יעברו טהורות עד למחר קבע דשור
והיא כלל: **דיסקיא.** שמי מלות מורכבות שני שקס
ובא לפני ר' לידע אל מכתוביו משה חסדון של מפקד:
ומוכרן בשוק. בעד שהוא מופת בהנאה: **לא לישאל.**
שקלים נגשים. ויחלנו וימן דמיו נעלים למע ל' ו
לדקום וכשמחיהו אותם מחלילות תריך לפטורן בכסף:
שלקטום בול: **כפירוש אמרן לן ב'.** **"אמר יוסף מלה**
מת בהנאה: במאן אולא א' דרבי. שוריה למטר חלה

עין משפט
גר מצודה

זר א מ' פ"ג מהל'
 חמץ ומלח ה' ג ד
 חמץ שפין לו טושי"ע חו"ח
 ס' חמץ ספיק' א:
 ג' ב ג א' פ"ג מהל'
 שפלה ה' ג' טושי"ע
 חו"ח ס' חמץ ספיק' ג
 טושי"ע ח"מ ס' רצ"ב
 שפיק' ח: (ר"ב אלסם ב"מ
 ס' דף ס"א):
 זר א מ' פ"ג מהלסת
 מחתה עניים הלס' יא
 חמץ שפין קב טושי"ע י"ד
 ס' חמץ ספיק' ב:
 זר א מ' פ"ג מהל'
 שפלה הלס' א סמג
 נשין פ"ג טושי"ע ח"מ ס'
 רצ"ב ספיק' ט:

דבינו חנאל

[illegible]